

U s n e s e n í

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové ve věci žalobce: **CG Holding, s.r.o.**, se sídlem Praha 2, Anny Letenské 34/7, zastoupen JUDr. Petrem Hromkem, Ph.D., advokátem se sídlem Praha 2, Vinohradská 30, proti žalovanému: **Český telekomunikační úřad**, Praha 9, Sokolovská 219, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného o návrhu žalobce ze dne 4. 8. 2010 na zahájení správního řízení o uložení povinnosti panu M. F. zaplatit žalobci pohledávku ve výši 8638,- Kč s příslušenstvím,

t a k t o :

- I. Řízení se zastavuje.
- II. Žalobci se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou ze dne 10. 7. 2011 domáhal ochrany proti nečinnosti žalovaného správního orgánu a žádal, aby soud uložil žalovanému povinnost vydat rozhodnutí o návrhu žalobce ze dne 4. 8. 2010 na zahájení správního řízení o uložení povinnosti panu M. F. zaplatit žalobci pohledávku ve výši 8638,- Kč s příslušenstvím, neboť o uvedeném návrhu nebylo ke dni podání žaloby rozhodnuto. Zároveň uvedl, že před podáním žaloby uplatnil u předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu opatření proti nečinnosti. Ani toto podání však nevedlo k odstranění nečinnosti žalovaného.

Žalobce vzal dne 19. 12. 2011 žalobu v celém rozsahu zpět s tím, že po podání žaloby žalovaný vydal žalobou požadované rozhodnutí. Zároveň požádal o přiznání náhrady nákladů řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření poukázal na skutečnost, že žalobce bezvýsledně nevyčerpal prostředky k ochraně před nečinností ve smyslu ust. § 79 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“). Žalobce sice dne 4. 5. 2011 podal podání označené jako „žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti správního orgánu“, nicméně toto podání nesměřovalo proti žádnému konkrétnímu řízení. Žalobce přes opakované výzvy nespécifikoval věc, v níž se opatření proti nečinnosti domáhá, proto bylo řízení o této žádosti žalobce zastaveno usnesením ze dne 8. 7. 2011, č.j.: 44 344/2011-603/III. vyř. Rozklad žalobce proti tomuto usnesení byl rozhodnutím předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 24. 10. 2011, č.j.: ČTÚ-44 344/2011-603/IV.vyř. zamítnut.

S ohledem na to, že žalobce vzal zpět svůj návrh, o kterém soud dosud nerozhodl, soud řízení podle ust. § 47 písm. a) soudního řádu správního zastavil.

Vzhledem k tomu, že žalobce požádal o přiznání náhrady nákladů řízení, se soud zabýval otázkou, zda jsou splněny zákonem stanovené podmínky pro její přiznání.

Podle ust. § 60 odst. 3 soudního řádu správního žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta. Vzal-li však navrhovatel podaný návrh zpět pro pozdější chování odpůrce nebo bylo-li řízení zastaveno pro uspokojení navrhovatele, má navrhovatel proti odpůrci právo na náhradu nákladů řízení.

V projednávané věci vzal žalobce žalobu zpět, neboť žalovaný vydal rozhodnutí, jehož vydání se žalobce podanou žalobou domáhal. Soud přesto žalobci právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť zjistil, že by žaloba žalobce na nečinnost žalovaného nemohla být úspěšná. Jinými slovy žaloba podaná žalobcem nebyla podána důvodně. Povinnost soudu zkoumat důvodnost podané žaloby pro účely rozhodnutí o nákladech řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného správního orgánu vyplývá například z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 3 Ans 36/2010 – 100 nebo č.j. 1 Ans 4/2011-51.

Odpadne-li po podání žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu (§ 79 a násl. s. ř. s.) důvod jejího podání, např. tím, že žalovaný ukončí svoji nečinnost vydáním rozhodnutí o odvolání, a v důsledku toho je žaloba vzata zpět a řízení zastaveno (§ 47 písm. a) s. ř. s.), má žalobce právo na náhradu nákladů řízení podle § 60 odst. 3 věty druhé s. ř. s. (Sb. NSS 490/2005). Dané však platí pouze tehdy, nebyla-li dána nepřípustnost žaloby pro nesplnění podmínky bezvýsledného vyčerpání prostředků proti nečinnosti dle příslušného procesního předpisu (§ 79 odst. 1 soudního řádu správního), neboť soud odmítne žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu pro nedostatek podmínky řízení podle § 46 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního, pokud žalobce před podáním žaloby bezvýsledně nevyčerpал žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti podle § 80 odst. správního řádu. V dané věci je spor o to, zda žalobce tyto prostředky v projednávaném případě řádně uplatnil, či nikoli. Před posouzením uvedené otázky se však soud zabýval tím, zda je nezbytné uplatnit opatření proti nečinnosti i v případě, kdy je nečinným správním orgánem dle žalobního tvrzení ústřední orgán státní správy, zde Český telekomunikační úřad, jemuž přísluší rozhodnout o žalobcem podaném návrhu v I. stupni.

Z ust. § 80 správního řádu vyplývá právo účastníka řízení uplatnit po uplynutí lhůty pro vydání rozhodnutí u nadřízeného správního orgánu žádost o opatření proti nečinnosti. Tedy žádost o opatření proti nečinnosti se podává u nadřízeného správního orgánu. Podle ust. § 3 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích (dále jen „zákon o elektronických komunikacích“), je Český telekomunikační úřad ústředním správním úřadem pro výkon státní správy ve věcech stanovených tímto zákonem. Podle ust. § 107 odst. 1 tohoto zákona má Český telekomunikační úřad pětičlennou Radu Českého telekomunikačního úřadu, kdy jeden z členů této Rady je jejím předsedou, který řídí její činnost a současně jedná jménem Českého telekomunikačního úřadu a stojí v jeho čele. Podle ust. § 123 zákona o elektronických komunikacích lze proti rozhodnutí

Českého telekomunikačního úřadu podat rozklad, nestanoví-li tento zákon jinak. O rozkladu proti rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu, který v prvním stupni nevydal předseda Rady, rozhoduje předseda Rady. Z uvedených ustanovení dle náhledu soudu vyplývá, že předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu vystupuje jako vedoucí ústředního správního úřadu. Zároveň v případech, kdy rozhoduje o rozkladu proti rozhodnutí Českého telekomunikačního orgánu vydanému v I. stupni je předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu i nadřízeným správním orgánem.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 1 Ans 3/2011 – 54, i v případě žaloby na ochranu proti nečinnosti ústředního správního orgánu je zapotřebí nejprve podat žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti adresovanou tomu, kdo stojí v čele tohoto ústředního správního orgánu. Obdobný právní názor lze dovodit i výkladem *a contrario* z rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 3 Ans 32/2010 – 114, v němž se Nejvyšší správní soud výslovně zabýval strukturou a postavením jednotlivých subjektů samotného Českého telekomunikačního úřadu. Vzhledem k tomu, že v projednávaném případě se žalobce domáhal ukončení nečinnosti Českého telekomunikačního úřadu, který měl rozhodnout jako správní orgán I. stupně o podaném návrhu žalobce, bylo právem a zároveň i povinností žalobce, chtěl-li být v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti úspěšný, řádně využít podle ust. § 80 správního řádu opatření proti nečinnosti.

Ke sporné otázce, a to zda žalobce uplatnil opatření proti nečinnosti ze dne 4.5.2011 řádným způsobem, z příloh žalobce vyplynulo, že v podání ze dne 4. 5. 2011, označeném jako „*žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti*“, žalobce poukázal na to, že v průběhu kalendářních měsíců srpna a září roku 2010 doručil Českému telekomunikačnímu úřadu návrhy na zahájení správních řízení ve věcech sporů mezi podatelem a jednotlivými odpůrci, tak jak byli v těchto návrzích řádně specifikováni, a to o uložení povinnosti těmto odpůrcům zaplatit podateli v návrzích uplatněné peněžní nároky“. Závěrem navrhl, aby předseda Rady Úřadu ve všech shora specifikovaných řízeních zahájených na návrh podatele ve výše vymezeném časovém období, v nichž meritorní rozhodnutí dosud nebylo vydáno ze strany Českého telekomunikačního úřadu ani v prvním stupni správního řízení, neprodleně přijal kterékoli z opatření proti nečinnosti Českého telekomunikačního úřadu, jež se v daném případě nabízejí a jež efektivně povede k neprodlenému odstranění nečinnosti Českého telekomunikačního úřadu a zbytečných průtahů v řízeních, jichž je podatel účastníkem.“

V tomto případě soud konstatuje, že žalobce opatření proti nečinnosti neuplatnil řádně. Žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti je nutno dle ust. § 37 odst. 1 správního řádu považovat za podání, které musí splňovat náležitosti stanovené v druhém odstavci uvedeného ustanovení. Ve smyslu ust. § 37 odst. 2 správního řádu tak z žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti musí být patrné, kdo jej činí, které věci se týká a co navrhuje. Žalobce v žádosti ze dne 4. 5. 2011 vymezil věci, jež se tohoto podání týká, způsobem, že „*v průběhu kalendářních měsíců srpna a září roku 2010 podatel doručil Českému telekomunikačnímu úřadu návrhy na zahájení správních řízení ve věcech sporů mezi podatelem a jednotlivými odpůrci, tak jak byli v těchto návrzích řádně specifikováni, a to o uložení povinnosti těmto odpůrcům zaplatit podateli v návrzích uplatněné peněžní nároky*“. Takovéto určení předmětu žádosti nelze považovat za náležité označení věci. Má-li totiž žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti dle § 80 správního řádu skutečně splnit svůj účel, je třeba, aby v ní bylo konkrétně specifikováno

konkrétní správní řízení, v němž podle názoru účastníka řízení dochází k průtahům. Za dostatečnou specifikaci totiž nelze považovat vymezení skupiny věcí časovým obdobím, v němž bylo řízení zahájeno, a kde dosud nebylo rozhodnuto. Pokud by byla žalobcova argumentace dovedena ad absurdum, musela by být akceptována i žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti specifikovaná např. jako „ve všech věcech, kde byla překročena lhůta pro rozhodnutí“. To platí tím spíše, pokud žalobce ve vymezeném období podal stovky různých návrhů, jako je tomu v daném případě (v roce 2010 cca 1300, z toho v srpnu a září tohoto roku 879).

Po žalobci pochopitelně nelze požadovat, aby předmětná správní řízení specifikoval přímo jednacími čísly, pokud mu správním orgánem dosud nebyla sdělena. Bylo však v možnostech žalobce, aby tato řízení specifikoval (tak, jak to učinil v žalobách podaných následně u soudu) alespoň dnem podání návrhu na zahájení řízení, jménem a příjmením údajného dlužníka a výší údajného dluhu. Tyto údaje prokazatelně byly v dispozici žalobce. Žalobce jej mohl zjistit a správnímu orgánu sdělit bez nejmenších obtíží. Konečně sdělení těchto údajů bylo i v zájmu žalobce, pokud žádostí o opatření proti nečinnosti ze dne 4. 5. 2011 skutečně sledoval legitimní cíl ochrany svých procesních práv v jednotlivých správních řízeních. K tomu soud připomíná, že podstatné pro posouzení žalobcova podání ze dne 4. 5. 2011 není skutečnost, že žalobce uplatnil žádost souhrnně jedním podáním (a nikoli jednotlivě v každé věci), ale to, že tato žádost neobsahovala shora uvedené konkrétní údaje identifikující jednotlivé věci, v nichž se domáhá ochrany proti nečinnosti.

Aby mohl nadřízený orgán skutečně účinným způsobem posoudit, zda v řízení u jemu podřízeného orgánu dochází k průtahům, a účinně proti těmto průtahům zasáhnout, musí mít věc konkrétně specifikovanou tak, aby si mohl vyžádat konkrétně specifikovaný spis a přezkoumal v něm spisový materiál. Pokud by si vyžádal od podřízeného orgánu všechny spisové materiály podle požadavku žalobce, bylo by v podstatě na podřízeném orgánu, které správní spisy nadřízenému orgánu předloží a které nikoli, a spisy, v nichž průtahy skutečně nastaly, by mohl zatajit. Nebylo by přitom v moci nadřízeného orgánu takové praktiky podřízeného orgánu v tomto případě odhalit. Je tedy zřejmé, že žalobcova žádost skutečně nemohla vést k účinnému odstranění průtahů v řízení před správním orgánem prvního stupně a nejednalo se proto o řádné a účinné uplatnění prostředků, které správní řád stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu ve smyslu § 79 odst. 1 soudního řádu správního. Žaloba podaná žalobcem tak byla nepřijatelná, kdy tato skutečnost je důvodem hodného zvláštního zřetele dle § 60 odst. 7 soudního řádu správního, a proto soud žalobci náhradu nákladů nepřiznal.

V souladu s § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění účinném od 1.9.2011, soud nevrátil zaplacený soudní poplatek.

Poučení:

Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 19. března 2012

JUDr. Slavomír Novák
předseda senátu